

hogy a transzcendenciával is többet foglalkozik (biblia, filozófia, pszichológia), erről is kialakul valamiféle „tudása”, s ezt képes másoknak is átadni, többek lelki vezetőjévé válni, pappá lenni, akkor még egy intenzívebb fényforrás csatlakozik az eddigiekhez, az ötödik.

Az emberi pálya hol előbb, hol később éri el csúcspontját: sportban hamarabb eléri a test a fizikai teljesítmény csúcspontját. A tudományos kutatás pályája később, a tanítói, a papi talán a legtovább ível az emberi életben. Mégis, mindenképpen földereng az ember előtt a földi pálya vége; a nyugdíjazás, a végrendelet gondolata, az hogy egyre gyakrabban kell találkozni orvossal, s lassan meg kell tanulnia, hogy újabb elképzelések jelennek meg a horizontján, azaz: a mi pályánk már a leszálló ágban van.

Kérdés: szükségünk van-e ekkor egy újabb lámpásra? Az utolsó kenet, még a legvallásosabb családokban is, rendszerint későn érkezik meg, s már csak a szeretett rokon holttestét éri el.

Más esetben félünk papot hívni, mert ez a beteg számára a végállomást jelenti.

És igen sok esetben igen váratlanul következnek be a halál, hirtelen jött szívkatasztrófa, szerencsétlenség; ilyenkor nem is lehet szó a felkészülésről, felkészítésről.

Ha a „betegek szentsége”, akkor hogyan lehet mérni, hogy melyik betegség milyen súlyos, kíván-e szentséget vagy csak egy kis nátha?

Inkább erre gondolok.

Az említett összevont keresztség-bérmálás (konfirmáció) után felnöttekké válunk, s esetleg még két szentség tovább erősít – házasság, papság -, de ezek után mintha magunkra hagyna az egyház. Illetve: ekkor kellene, hogy igazán életünkbe lépjen a vasárnapi szent-összejövetel lámpása, ami elvisz minket egészen a halálunkig. Tkp. mindegy, hogy hogyan nevezzük ezt az „összejövetelt”, minden felekezetnek ugyanazt jelenti: hála adni Istennek az elmúlt hétért, az elmúlt hét minden ajándékáért.

Mégis valamit még bele kellene építenünk a jövőre nézve is: a halálunk is eszünkbe kell, hogy jusson.

Persze: ez nem lehet valami örökös komorság, örökös fenyegetés a gyásszal!

Ha az ember a halált úgy tekinti, mint egy átlépést a végtelen boldogságba, az „örök nyugalomba”, az „örök világosságba”, a teljes békébe, akkor az összejövetelnek olyannak kellene lennie, hogy az mindig egy kis újabb fényt is gyújtson bennünk, s ne elégedjünk meg azzal, hogy eleget tettünk a vasárnapi misén, összejövetelen való részvételnek, hanem mindig egy kis többlettel térjünk haza, mindig egy fokkal jobban megvilágosodjunk, hogy amikor találkozunk a Teljes világossággal, akkor szinte zökkenés mentesen jussunk át Oda, ahová mindannyian készülünk.

Tehát tulajdonképpen minden szent összejövetel (isten-

tisztelet, mise, kommunió, „szünerkhomenón”, ahogyan Pál mondja az első, Korinthusiaknak írt levelében) egy kicsit az Utolsó-kenetet is jelentse – lehet, hogy holnap kell átlépni, lehet hogy 40 év múlva!

BULÁNYI GYÖRGY HÚSVÉTI NAPLÓ - RÉSZLET -

Említettem már, hogy negyed ötre értem haza. Nyolckor ébredtem. Kilence gyűlték a szokásos reggeli zsolozsmázásra az éjfél virrasztók, Reggeli után már nem dolgoztunk. Csak Matyi ment hűsége segédmunkánójával bütykölni az asztalt. A szobában maradtunk, s ebédig "Virrasztottunk" tovább, azaz próbáltuk megbeszélni mindazt, amire a virrasztás elején összeírt kérdésekből még megbeszéletlenül maradt. Talán két kérdéssel végeztünk ebédig.

Az egyikre emlékszem csupán. Valahogy így hangzott: Mire kell nekem templom és egyház? Hallatlan tanulságos volt a kör. Azt mondtam, hogy az ebben a háromnegyed óráig tartó körben a válaszokban, amiket a kérdésre a húsz fiatal adott, olyan problémamennyiség gyűlt össze, hogy egy három napos lelkigyakorlat kevés volna, hogy mindazt elmondjam, aminek elmondására indítást adtak. Csak vázlatpontokat tudtam mondani. Ebéd után meg mentek haza a pestiek. Budaváriban meg öt órakor kezdődött a szertartás.

Fiatal csak három maradt. Egypáran jöttek a faluból is, Korinekék meg Veszprémből és Márta, Klári, Janka Kati Csookról.

Volt tűzszentelés, nagy húsvéti gyertya, a hívők kis gyertyái. Énekeltem, háromszor, hogy Krisztus világhossága! Matyi meg elénekelte az Exsultet-et is. Megszólaltak a harangok, volt vízszentelés, prédikáció is, mise is, de nagyon gyorsan, még hat előtt befejeztük. Sietve mentünk haza, ettünk húsvéti sonkát tojással, s zártunk mindent, autóba szálltunk, s robogtunk Norbi kocsijával a veszprémi vasútállomásra, ahonnan 19,50-kor indult a gyors Budapestre.

Negyedórás késéssel meg is érkeztünk a Délibe. Miért a rohanás? Csak azért, mert húsvétvasárnap 10 órakor a Bokorportán ünnepi nagymise. Ünnepi volt. Azért is, mert vagy ötvenen összejöttünk. El sem készült az ünnepi prédikáció, csak egy féloldalmi, s a többi csak úgy szabadon mondtam, s ígértem, hogyha megjövök Erdélyből, akkor majd megírom tisztességesen. Megjöttem megírtam, itt van.

Városmajor, 2001. április 15.